

A - 104241

ARM

ARHIIVKOGU

„Peidan end Tema warju“.

Annät, toda sinisilmalist, valgejuukselist tütarlast austati kõigist kaasõppureist ta sõbralikkuse ja teenimistahte tõttu. „Ühel päeval,“ nii jutustab usklik õpetaja, „kõnelesin õpilastele Jee-

47329865

TARTU ÜLIKOOLI
RAAMATUKOGU

suse armastusest. Küsisin väikeselt Annalt: „Mida teed, kui sured praegu ja Kristuse kohtu-järje ees seisad?“ Viivu mõtles Anna ja vastas siis kindlalt: „Jeesus on minu patuse eest surnud.“ Reidan end ainult tema varju. Jumal näeb Jeesust, ei mitte mind.“ Milline lohutav ja õnnestav mõte: Me võime oma patustrüvetatud elu Jumala Poja jalgele heita, end Temale täieliseks ohvriks anda, end Jeesuse taga varjata, ning lõpuks Temasse vajudagi!

Ta aitas siiski.

Oli usuõpetuse tund. Klassis loeti sellest, kuidas Jeesus torne oli vaigistanud. Ja nüüd küsis õpetaja Matilt, kes oli vajunud sügavasse mõttesse.

„Mida ütlesid jüngrid, kui nad Jeesust ära-tasid!“

Küsitu ehmus ülesse. Mida küsis õpetaja? Sõnad olid nii temast üle läinud, et ta ühtki ei mäletanud.

„Mina — tema,“ kogeles ta, „ta magas!“ Terve klass naeris. Oo, kui haavavalt see mõjus Mati õrnale hingele.

„No Mati, püüa olla tähelepanelikum, siis teinekord läheb paremini,“ ütles õpetaja, kes poisi solvatud olekut märkas.

Peale lõunat istus Mati proua Kännu mugavas toas ja uuris usuõpetuse tunnis loetud teksti. „Ja ta magas siiski,“ sosistas ta „minu vastus oli päris õige. Kui ta ei magaks, siis ta ikka aitaks kuidagi.“

Matil oli tõesti põhjust oodata aitajat. Aga seda ei teadnud ju õpetaja, kes vaevalt tundis Matit. Neljateistkümnepäeva eest oli alles kõik teisiti. Siis läks Mati igal hommikul rõõmsalt ja muretult kooli; ema muretses tema eest, isa teenis igapäevast leiba ja väike Naimi täitis terve maja oma rõõmsa lauluga.

Siis tuli sõda. Isa sai kohe sõtta kutsutud; nad pidid oma armsast kodust lahkuma — kuna nad elasid liiga lähedal piirile. Siis olid nad proua Kännu juures leidnud enestele ulualust. Nad võisid olla õnnelikud, sest proua Känd oli väga hea ja lahke „väljarännanute“ vastu. Neil oli ruumi küllalt ja neil oli seal hea olla, nii et Mati hakkas juba kodunema.

Siis jäi Naimi haigeks. Arst kutsuti. „Sarlakid! peab kohe haiglasse viidama!“ Mati oli

kurb. Kuus pikka nädalat ei näe ta oma armast õekest. Ema nuttis ka. Siis tuli veel see juurde kurvastusele, et isast mingit teadet ei saabunud. Öeldi, et post ei tööta sõja ajal korralikult. Aga teadmatusest oli rusuv. Ema saatis telegrammi — ühtki vastust.

Kolm päeva hiljem haigestus ema. „Sarlaki-taud,“ ütles arst ja laskis ema viia samuti haiglasse.

Nüüd oli Mati üsna üksi võõraste keskel. Mati tundis end nii üksikuna ja mahajäetuna. Kui ta võiks mõni sõnagi emaga rääkida — või kui isa kirjutaks!

Kõik need mõtted läbistasid teda täna kui koolis loeti lugu tormide vaigistamisest. Ah, ka tema oli mässavas meres! Ei kuski lootustähte! Ja see, kes aidata võiks, — „ . . . magas pea-padja peal . . .“ Ta jättis jüngrid hädasse, ja tema, Mati, nüüd ka.

„Meie peame sind ka äratama,“ oli ütelnud õpetaja.

„Kas Jeesust ka ülesäratada võib? Jüngrid olid mures ja nad äratasid Jeesuse. Ja siis tõusis ta üles, vaigistas tormi, ning meri muutus vaikseks,“ nii oli õpetaja veel ütelnud. Ja veel seda, et Jeesusel on kõrv, mis kuuleb valuhüüdu, tarvitseb vaid hüüda, ta kuuleb!

Mati pani sullepea käest. „Ma tahan ka

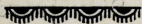
hüüda, " ütles ta, võib olla võin ma teda ära-
tada!" Ta hüüis tasa teise tuppa, põlvitas ja
palus. Palus? Ah, see oli hoopis midagi muud,
kui ta varemalt emaga oli palunud. Päheõpitud
sõnad ja salmid ununesid, see palve tuli ta sise-
musest. „Issand, aita mind, ma hukkun!“ Tüki
aja pärast tõusis ta . . .

Möödusid veel mõned päevad ilma muutuseta.
Mati aga ei vabaneud mõttest: ma pean Teda
äratama, Ta aitab mind kindlasti!

Ühel päeval istus Mati sõrmed kõrvadesse
pandud ja oli süvenenud raamatu lugemisse. Ta
tundis justkui lähenevaid samme. Ta pööras
ringi, vaatas ja — „Isa!“ hüüdis Mati ja pani
käed sõduri kaela ümber. Mida raske aeg talle
kõik toonud oli, sellest vabanes nüüd Mati pisa-
rate tormis. Nüüd oli kõik hästi, sest „Ta oli
äratatud,“ mõtles Mati. Isa võttis oma suure
poja sülle, kui oleks ta alles väike sülelaps. Ja
silmad läksid tal niiskeks, nähes kui palju ras-
kusi oli poiss kandma pidanud.

Ja tõesti kõik läks hästi — ema tuli varsti
koju, tal polnud sarlakid, see oli eksitus olnud.

Tõesti, Ta aitas, ja Matile tundus, kui vaa-
taks temale need pühad silmad nii sõbralikult ja
vähe etteheitvalt ja kui ütleks ta: „Oo, sa nõdra-
usuline, miks sa kahtled!?“

„Leidsin oma lamba.“

Terve päev hoolitses karjane lammaste eest. Ta peatus rohurikkail kohtadel laskis karja seal süüa ja juhtis loomi värskes vees juurde, kus kustutus janu. Kõikjale tungis ta valvas silm ja hoolas käsi. Väsinuid — neid kandis ta õla peal.

Õhtu saabudes jõutakse peatuspaigale. Oma ehmatuses leiab karjus ühe lambaist kadunud olevat. Kibedasti nuttes otsustab ta asuda kadunud otsima. Karjamaalt karjamaale viib tee. Pimeneb juba, karjane süütab kaasavõetud lambi. Lammas, armastatu, on veel ikka kadunud. Ent meelt heitmata jätkab karjane otsimist.

Kaugele kaljude rägastikku ruttab ta. On ilmne, et lammas väsinuna karjast maha jäi ja eksiteele sattus. Kusagilt kuuldu arga mäagemist. Otsija liigub hääle suunas. Seal lamabki eksinu kaljude vahel. Ta rõõmustub, ja silmad löövad särama. Kui sa näeksid teda!

Tugevalt haarab karjane lamba ja surub tolle rõõmuhõisega rinnale: „Olen leidnud lamba, kes kadunud, olen leidnud ta, leidnud!“

Jeesus on see Hea Karjane, kes jättes taeva au, tuli jälgima pattudesse vajunud inimlapsi. Sindki ta otsib ja tahab õigele teele viia. Et aidata Jeesust otsinguis, hüüa talle: „Jeesus, olen siin — tahan Sinu juurde tulla — tule aita

mind!“ Siis Hea Karjane haarab sind hütides :
„Olen leidnud kadunud talle, keda kaua otsisin.“
Ja sina ühined Temaga lauldes :

„Olen Jeesu talleke
Rõõmus sest mu hingeke.
Jeesus karjaseks mul saanud
Heldelt hinge kosutanud,
Mind Ta tunneb, armastab —
Nimepidi nimetab.“

Laula Jeesusest!

Noor poiss, kes õppis tundma oma Päästjat, armastas aina laulda pühapäevakoolis õpitud laule. Peagi haaras nende mõju poisi vanemate huvi. Ühel pühapäevaõhtul, kui poiss nagu tavaliselt laulis armsakssaanud laule, ühines laulmisega ka isa. Seejärele põlvituti, südameisse hoovas taevalik rahu. Senine kodu muutus paigaks, kus aina kõlasid kiidu- ja tänuhääled. Laula sinagi laule Jeesusest — siis on nii kerge ja hea sammuda läbi elu.

T U L E !

Üks daam, kes Edinburgis, Šotimaal, agaralt töötas Jeesusele, leidis ühel päeval ühe tütarlapse patuteedel. Daam palus teda omaste juurde tagasi minna, kuid tütarlaps vastas: „Ei, ei, minu vanemad ei võta mind enam vastu.“ See kristlik daam tundis emasüdant. Ta istus maha ja kirjutas mulle ühe kirja, milles ta jutustas, kuidas ta tema tütre oli leidnud, kes igatseb väga kodu järele ning tahab andestust paluda. Järgmise postiga tuli kiri, mille ümbrikul seisis: „Kiire, kiire!“ See tuli ema südamest. Mõlemad avasid kirja, milles seisis, et kõik on andeks antud, ta tulgu vaid koju. „Siin on reisiraha, tule aga otsekohe!“ Oli kirjutatud.

Vaene patune, Jumal ütleb ka sulle: „Tule otsekohe!“ Sa oled „teretunud“.

*Kui suured on sinu teod, Jehoova!
Sa oled neid kõik targaste teinud. Maa
on täis sinu pärandusi.*

Laul 104:24.

Tallinna III Ev. Kr. Vabausüüningu kirjastus
Tatari 52, Tallinn.

J. ja A. Paalmann'i trükk, V. Viru 6, Tallinn 1940.